

μησιν τῶν καταπεπόντων.

Ὁ Σωκράτης ὁμοῦ ἀφίερόσε τὴν ζωὴν του εἰς ἐκεῖνο ποῦ ἤξιωσε ὁ Ἀριστοφάνης με τὰς «Νεφέλας» του. Διότι ἦτο ἄνθρωπος ποῦ θὰ ἐπροτίμα ν' ἀποθάνῃ παρά νὰ ἀνεχθῆ τὴν νίκην τοῦ ἀδίκου ἐπὶ τοῦ δικαίου.

Φαίνεται παραδόξον: ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἦσαν σύμμαχοι καὶ ὁ Πλάτων οὐχὶ εἰς μάτην ἦγωνε ἀμφοτέρους εἰς τὸ συμπόσιόν του εἰς τὴν αὐτὴν τραπέζαν.

Ἔτσι εἶνε ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ, πρὸ παντός δὲ

εἰς τὰς ἀνωμάλους ἐποχάς: Βασιλεύει ἡ παρὰ νόησις. Σὰν τυφλοὶ ὑβρίζονται καὶ κτυποῦνται ἐξεῖνοι ποῦ κατὰ βάθος ἀγωνίζονται διὰ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Ὁ ἄνθρωπος δὲν γνωρίζει τὸν συνάνθρωπόν του καὶ ἡγάγια χαρὰ τῆς ἀντιλογίας διαχωρίζει ἀνόητα ἐκείνους ποῦ ἔπρεπε χέρι με χέρι νὰ βαδίζουσι γιὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἰδανικῶν τῶν.

ΤΗ ΒΙΤΤ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΝ

ΣΙΣΥΦΟΣ ΚΑΙ ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ

ΤΟΥ G. SCHAWB

Ὁ Σίσυφος, ὁ υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ὁ πλεόν ὄπουλος ἀπὸ ὄλους τοὺς θνητοὺς ἔκτισε καὶ ἐκυβέρνησε τὴν ὠραίαν πόλιν τῆς Κορίνθου ἐπὶ τῆς στενῆς λωρίδος γῆς μεταξὺ δύο θαλασσῶν καὶ δύο χωρῶν. Διὰ ποικίλας ἀπάτας τὰς ὁποίας ἐπὶ τῆς γῆς εἶχε διαπραΰξει τοῦ ἐπιβλήθη εἰς τὸν κάτω κόσμον ἢ ποιινὴ νὰ μεταφέρῃ ἓνα παμεγέθη βράχον μετὰ χεῖρια του εἰς ἓνα ὑψηλὸν ὄρος. Μόλις ὁμοῦς ἔφθανε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους ὁ βράχος τοῦ ἐξέφυγε ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ ἐκυλίετο πάλιν κάτω. Ἔτσι ὁ τιμωρούμενος ἐγκληματίας ὤφειλε πάντοτε ἐξ ἀρχῆς νὰ προσπαθῆ νὰ ἀναβιβάσῃ τὸν βράχον ἐνῶ ἰδρῶς ἀγωνίας ἔτρεχε ἀπὸ τὰ μέλη του.

Ἐγγονὸς του ἦτο ὁ Βελλερόφοντης, ὁ υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Κορίνθου, Γλαύκου. Διὰ τινὰ φόνον, τὸν ὁποῖον ὁμοῦς δὲν ἠθέλησεν, ὁ νεανίας κατέφυγε εἰς τὴν Τίρυνθα ἐνθα ὁ Βασιλεὺς Προῖτος ἐκυβέρνηα.

Ὁυτος τὸν ἐδέχθη εὐμενῶς. Πλὴν ὁ Βελλερόφοντης εἶχεν εὐνοηθεῖ ἀπὸ τοὺς Ἀθανάτους, ὅσον ἀφορᾷ τὴν μορφήν καὶ τὰς ἀρετάς του, πρᾶγμα ὅπερ ἔκαμε τὴν σύζυγον τοῦ Βασιλέως Προῖτου νὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ

νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ τὸν σύρῃ πρὸς τὸ κακόν. Πλὴν ὁ εὐγενὴς Βελλερόφοντης δὲν ὑπέκρινε εἰς τὰς προτροπὰς τῆς. Τότε δλόκληρος ὁ ἔρωσ τῆς μετεβλήθη εἰς μῖσος, τὸ ὁποῖον τὴν ἔκαμε ὅπως διὰ παντός ἀθεμίτου μέσου ἐπιτύχῃ τὴν καταστροφὴν του.

Ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ συζύγου τῆς καὶ εἶπε:

«Νὰ σκοτώσῃς τὸν Βελλερόφοντην, ἂν δὲν θέλῃς νὰ σὲ εὕρῃ σὲ ὁ θάνατος, διότι ὁ ἄπιστος μοῦ ἔκαμε γνωστὰ τὰ πρὸς ἐμὲ ἄνομα αἰσθηματά του καὶ ἐπεχείρησε νὰ παυσύρῃ καὶ ἐμὲ εἰς τὸ ἐγκλημα.»

Μόλις ὁ Βασιλεὺς ἤκουσεν αὐτὰ ἐθύμωσε, πλὴν ἐπειδὴ ἠγάπα πολὺ τὸν νεανίαν ἀπέφυγε τὴν ἰδέαν τοῦ ἀμέσου θανάτου του. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁμοῦς ἀπεφάσισε τὴν καταστροφὴν του. Ἔστειλε τὸν ἀδῶν εἰς τὸν πενθερόν του Ἰαβάτην, τὸν Βασιλέα τῆς Λυκίας, δώσας εἰς αὐτὸν καὶ ἓνα σημεῖωμα. σημεῖωμα κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὡς συστατικὴν ἐπιστολήν. Ἐπ' αὐτοῦ εἶχον χαραχθεῖ ὠρισμένα σημεῖα ἅτινα ὑπεσήμαινον, ὅτι μόλις ἔφθανε ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ κρεμασθῆ Ἀφροντις. ἔλαβε τὴν πρὸς τὰ

ἐκεῖ ἄγουσαν ὁ Βελλερεφόντης, πλὴν οἱ παντοδύναμοι θεοὶ ἔθεσαν αὐτὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν των. Ἄφου διήλθε τὴν θάλασσαν πρὸς τὴν Ἀσίαν καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν ὠραῖον ποταμὸν Σάνθον δηλ. εἰς τὴν Λυκίαν, ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ Βασιλέως Ἰαβάτου. Αὐτὸς ἕνας ἀγαθὸς καὶ φιλόξενος πρίγκηψ κατὰ τὰ παλαιὰ ἦθη τὸν ἐδέχθη εὐμενέστατα χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ οὔτε ποιὸς εἶναι, οὔτε πόθεν ἔρχεται· Ἡ ἀξιοπρεπὴς μορφή του καὶ ἡ περιγικτικὴ συμπεριφορὰ του τοῦ ἤρκεσαν διὰ νὰ πεισθῆ, ὅτι δὲν φιλοξενεῖ κανένα κοινὸν ξένον.

Ἐτίμησε τὸν νεανίαν κατὰ πάντα δυνατὸν τρόπον, ἔδιδε καθ' ἑκάστην καὶ νέαν εορτὴν πρὸς τιμὴν του καὶ ἔφερεν ὡς θυσίαν πρὸς τοὺς θεοὺς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καὶ ἀπὸ ἕναυρον. Ἐννέα ἡμέραι παρήλθον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ μόλις ἡ δεκάτη ἡμέρα ἤρχισεν νὰ φωτίζεται ἀπὸ τὸ ἄσβεστον φῶς τοῦ οὐρανοῦ ἠρώτησε τὸν ξένον του περὶ τοῦ τόπου τῆς καταγωγῆς του καὶ τῶν σκοπῶν του. Τότε εἶπε ὁ Βελλερεφόντης, ὅτι ἔρχεται ἀπὸ τὸν συγγενῆ του τὸν Προῖτον καὶ ἔδειξε τὸ σημεῖωμα ποῦ ἐκεῖνος τοῦ εἶχε δώσει.

Μόλις ὁ Βασιλεὺς Ἰαβάτης κατενόησε τὴν σημασίαν τοῦ δολοφονικοῦ σημειώματος ἐτρόμαξε, διότι εἶχεν ἀγαπήσει πάρα πολὺ τὸν συμπαθεῖ νεανίαν. Πλὴν μὴ δυνάμενος νὰ φαντασθῆ ὅτι ὁ σόγαμβρὸς του Προῖτος θὰ ἐπέβαλλε τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου εἰς τὸν ἀτυχῆ αὐτὸν νέον ἄνευ σοβαροῦ λόγου, ἐπίστευσεν, ὅτι ὁ Βελλερεφόντης θὰ διεπραξεν κανὲν ἄξιον θανάτου ἀδίκημα.

Καὶ πάλιν ὁμως δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφασίσῃ νὰ θανατώσῃ τὸν ἀνθρώπον ποῦ ἐπὶ τόσον καιρὸν εἶχε φιλοξενήσει καὶ ποῦ μὲ τὴν συμπεριφορὰν του εἶχε προκαλέσει σχεδὸν τὸν θαυμασμόν του.

Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ τοῦ ἀναθέσῃ μόνον μερικὸς ἀγῶνας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲν θὰ ἐξήρχετο ζῶν. Κατὰ πρῶτον τοῦ ἀνέθεσε νὰ φονεύσῃ ὃν τέρας χίμαιρα, ποῦ ἠρῆμωνε τὴν Λυκίαν.

Ὁ ἀπαίσιος Τύφων καὶ ἡ τεράστια Ἐχιδινα ἦσαν οἱ οἱ γεννήτορες του. Ἐμπροσθεν εἶχε τὴν μορφήν λέοντος ὀπισθεν δράκοντος καὶ εἰς τὸ μέσον αἰγός, ἀπὸ τὸ

στόμα του δὲ ἐξήρχοντο φλόγες.

Καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ ἐλυπήθησαν, μόλις εἶδον εἰς πῆλον κίνδυνον θὰ ἐξετίθετο δαθῶος νεανίας. Τοῦ ἔστειλαν, ἐνῶ ἐβάδιζε πρὸς τὸ τέρας τὸν Πήγασον, τὸ δημιούργημα τῆς Μεδοῦσης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος. Κατὰ ποῖον τρόπον ὁμως νὰ τὸν βοηθήσῃ; Ὁ θεϊκὸς ἵππος οὐδέποτε εἶχε φέρει θνητὸν ἱππία. Δὲν ἐστέκετο διὰ νὰ συλληφθῆ καὶ ἐξημερωθῆ.

Κουρασμένος ἀπὸ τὰς πολλὰς προσπαθεῖας του ὁ Βελλερεφόντης, αἰτίνες ὄλαι ἀπέβησαν εἰς μάτην κατεκλίθη καὶ ἀπεκοιμήθη εἰς τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εὗρηκε τὸν Πήγασον. Τότε τοῦ ἐνεφανίσθη ἐν ὄνειρῳ ἡ προστάτις του Ἀθηνᾶ μὲ ἕνα ὑπέροχον χαλινόν εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοῦ εἶπε:

«Τὶ κοιμᾶσαι σὺ ἀπόγονε τοῦ Αἰόλου; λάβε αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖον, θυσίασε εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἕνα ὠραῖον ταῦρον καὶ κάμε χρῆσιν τοῦ χαλινοῦ».

Μόλις δὲ εἶπεν αὐτοὺς τοὺς λόγους ἐξηφανίσθη.

Ὁ Βελλερεφόντης ἐξήπνησεν ἀμέσως, ἐπήδησεν ἐπάνω καὶ ἄπλωσε τὸ χεῖρι του νὰ πάρῃ τὸν χαλινόν. Καὶ πράγματι, ὦ τοῦ θαύματος, δὲν ἤρρησε ν' ἀντιληφθῆ ὅτι ὄχι ἐν ὄνειρῳ, ἀλλὰ πραγματικὰ τὸν ἐκρατοῦσε εἰς τὸ χεῖρι του. Ὁ Βελλερεφόντης ἔσπευσε τότε νὰ συναντήσῃ τὸν μάντην Πολύδον, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἀνεκοίνωσε τόσον τὸ ὄνειρόν του ὅσον καὶ τὸ θαῦμα ποῦ ἐπηκολούθησε.

Ὁ μάντης τὸν συνεβούλευσε νὰ ἐκτελέσῃ ἄνευ ἀναβολῆς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς θεᾶς, νὰ θυσιάσῃ τὸν ταῦρον πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ νὰ ἀνεγείρῃ βωμόν εἰς τὴν προστάτιδά του θεᾶν Ἀθηνᾶν.

Μόλις ὄλαι αὐτὰ συνέβησαν ὁ Βελλερεφόντης συνέλαβε καὶ ἐτιθάσσευσεν τὸν Πήγασον χωρὶς νὰ καταβάλλῃ κόπους πολλοὺς τοῦ ἐφόρσε τὸν χρυσοῦν χαλινόν τῆς θεᾶς καὶ τὸ ἵππευσεν. Ἀελθὼν δὲ μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ ὕψη ἔρριπεν ἐκεῖθεν ἀκόντια καὶ τόξα καὶ ἐφόνευσε τὴν χίμαιραν.

Κατόπιν τούτου ὁ Ἰοβάτης τὸν ἔστειλεν κατὰ τοῦ λαοῦ τῶν Σολύμων, μιᾶς πολεμικῆς φυλῆς ποῦ κατοικοῦσε παρὰ τὰ σύνορα τῆς Λυκίας καὶ ἀφοῦ καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος τούτου παρὰ πάσαν προσδοκίαν ἐξῆλθεν νι-

κητής ἀπεσάλη παρὰ τοῦ Βασιλέως κατὰ τῶν ἀνδροπερῶν Ἀμαζόνων. Καὶ ἐκ τῆς πάλης ταύτης ἐπέστρεψεν σῶος καὶ νικητής. Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του ὁμοῦς ὁ Βασιλεὺς διὰ τὰ ἱκανοποίηση τὴν ἀπαίτησιν τοῦ γαμβροῦ του τοῦ ἔστισε μίαν ἐνέδραν μὲ τοὺς ἀνδρειότερους τῶν πολεμιστῶν του.

Πλὴν οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἐπίστρεψεν ὀπίσω διότι ὁ Βελλεροφόντης τοὺς ἐφόνευσεν ὁλοὺς μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου.

Τώρα πλέον κατενόησεν ὁ Βασιλεὺς, ὅτι ὁ ξένος τὸν ὁποῖον φιλοξενεῖ δὲν εἶναι ἐγκληματίας ἀλλὰ τὸννανεῖον ἀγαπητὸς εἰς τοὺς Θεοὺς. Ἀντὶ τὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν καταδίωξίν του τὸν ἐκάλεσε πάλιν εἰς τὸ Βασιλεῖόν του, διεμοιράσθη μαζὺ του τὸν θρόνον του καὶ ἔδωκε ὡς σύζυγον τὴν ὠραίαν θυγατέρα Φιλονόην.

Οἱ κάτοικοι τῆς Λυκίας τοῦ παρεχώρησαν τὰς καλλιτέρας ἐκτάσεις πρὸς καλλιέργειαν, ἡ σύζυγός του τοῦ ἔδωκε τρία τέκνα, δύο υἱοὺς καὶ μίαν θυγατέρα.

Ἡ τύχη ὁμοῦς τοῦ Βελλεροφόντη ἔλαβε τέλος. Ὁ μεγαλύτερος υἱὸς του Ἰσανδρος ἠνδρώθη μὲν εἰς ἓνα ὑπέροχον ἥρωα, ἔπεσεν ὁμοῦς μαχόμενος κατὰ τῶν Σολόμων. Ἡ κόρη του Λεοδάμια ἀφοῦ ἐγέννησεν εἰς τὸν Δία τὸν ἥρωα Σαρπηδόνα ἐφρονεύθη ὑπὸ τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος. Μόνον ὁ νεώτερος υἱὸς του ὁ Ἰππόρχμος ἐφθασε εἰς μεγάλην ἡλικίαν καὶ ἔστειλε κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον τὸν υἱὸν του Γλαῦκον, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησε καὶ ὁ ἐξάδελφός του Σαρπηδῶν, μὲ ἓνα πλῆθος πολεμιστῶν τῆς Λυκίας εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων.

Ὁ Βελλεροφόντης δὲ ὑπερηφανευθεὶς διὰ τὴν κατοχὴν τοῦ ἀθανάτου Πηγάσου ἠθέλησε, ὅπως αὐτὸς ὁ θνητὸς διὰ αὐτοῦ ἀνέλθῃ εἰς τὸν Ὀλυμπον καὶ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν συνέλευσιν τῶν ἀθανάτων. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Πήγασος ἀντετάχθη εἰς τὴν τολμηρὰν ταύτην ἀπόπειραν ὠρθώθη εἰς τὸν ἄερα καὶ ἔρριψε κάτω εἰς τὸ ἔδαφος τὸν θνητὸν ἀναβάτην του.

Καὶ συνῆλθεν μὲν ὁ Βελλεροφόντης ἀπὸ τὴν πτώσιν αὐτῆν, ἀλλὰ μισούμενος πλέον ἀπὸ τοὺς θεοὺς καὶ ἐντραπέμενος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους περιεπλανᾶτο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἄ-

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΧΩΝ

Αἱ μέχρι τοῦδε ἐνέργειαι τοῦ Συνδέσμου διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶσων ζωτικῶν ζητημάτων τῆς πόλεως ὑπερέβησαν πᾶσαν προσδοκίαν καὶ προεκάλεσαν τὸν θαυμασμὸν τῶν συμπολιτῶν μας. Ἐν ἐλαχίστω χρονικῷ διαστήματι ἤνοιξε δύο σχολὰς ἐγκριθείσας ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἐντὸς ἡμερῶν ἰδρύει τὴν παιδονομίαν καὶ Σχολὴν διὰ τοὺς Ἑλληνοπαῖδας καὶ τὸ πάντων σπουδαιότατον προέβη εἰς ἐνέργειαν ἐπιδοκιμασθείσας ὑφ' ὅλων τῶν Συλλόγων καὶ Ὁργανώσεων τῆς πόλεως διὰ τὴν μετάθεσιν τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς Σχολῆς εἰς Πάτρας.

Ἔργον ὄντως γιγάντιον. Παρῆλθον καὶ ἀντιπαρῆλθον δεκάδες ἔτων ἀφ' ἧς ἡ πόλις μας ἠδύνατο νὰ σκεφθῆ περὶ ζητημάτων ὡς τὰ ἀνωτέρω καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν τούτων ἐπετελέσθη μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Συνδέσμου.

Καὶ οὕτω ἀποδεικνύεται διὰ μίαν ἔτι φορὰν, ὅτι ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία δύναται πολλὰ τὰ θεωρούμενα δύσκολα νὰ κατορθώσῃ. Συγχαίρομεν ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων τὸν καλὸν Σύνδεσμον καὶ εὐχόμεθα ὅπως καὶ ἄλλα ὠφέλιμα ἔργα διὰ τὴν πόλιν μας ἐπιτελέσῃ.

πέφυγε τὴν ἀτραπὸν τῶν θνητῶν καὶ κατηγαίσκετο εἰς μίαν ἄδοξον καὶ γεμάτην πικρίας γεροντικὴν ἡλικίαν.

G. SCHWAB

